

CUVÂNTUL

ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
 În străinătate . . . dublu
 În Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
 Sub îngrijirea unui comitet

Redacția și Administrația:
 Str. Gr. Manolescu No. 13
 BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. Cunoașterea lui Hristos
2. Datoria Lucrătorului
3. Un lucru îți lipsește

4. Pilda celor zece fecioare
5. Vă cheamă Isus
6. Lecțiuni Biblice

7. Vindecări Divine
8. Botezuri cu Duh Sfânt

Cunoașterea lui Hristos

„Și să-L cunoșc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“. Filip, 3:10—11.

Un lucru foarte dureros și care se observă în viața multor creștini este acela, că ei nu cresc duhovnicește în măsura arătată de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au crescut până la un loc și atunci apucă să stea pe loc un timp, pentruca în urmă să se răcească încetul cu încetul, până ce îngheață de-a binelea. Acest lucru îl vedem noi foarte bine și în viața unora dintre cei șapte îngeri din cap. 2 și 3 din Apocalipsa, către cari se adresează Domnul Isus. E de sine înțeles că un om rece și înghețat, nu poate răspândi căldură și nu poate încălzi pe nimeni. Vai de acel om care se lipește de altul înghețat pentruca să se încălzească. Vai de acel creștin care se unește cu un creștin rece și înghețat pentruca să se aprindă de către acesta în dragoste.

Să ne întrebăm: Cum se poate să devină un creștin — fie chiar copil al lui Dumnezeu — rece și înghețat? Domnul Isus Hristos ne spune: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci“. Mat. 24:12. Iată deci un lucru prin care omul creștin poate să devină rece și în-

ghețat. Dar după Cuvântul lui Dumnezeu, un asemenea om, nu poate fi fericit. Pentrucă oamenii cari răcesc în credință, sunt numai aceia cari își pierd dragostea. Iar dragostea se poate pierde, în primul rând, căutând la lume și nu la Isus. Un creștin trebuie să-și aibe necurmat privirea îndreptată spre cer. Colos. 3:1—3. Când odată creștinul își ia privirea de acolo și se uită în lume, dânsul se răcește și se pietrifică ca femeia lui Lot. Faptul că creștinul este rece pentru lucrurile sfinte se arată prin aceea, că el este nemulțumit, cărtește mereu și se apucă de flecării și lucruri de nimic. Alții și-au pierdut dragostea și zelul de a sta în jurul Cuvântului lui Dumnezeu și de a-L asculta cu plăcere și ei își găsesc mai bine plăcerea în lucruri din lumea aceasta. Oamenii aceștia sunt niște bolnavi duhovnicești pe cari ar trebui, imediat ce se observă la ei simptomele răcirii, puși sub o strictă supraveghere, fiindcă boala lor se transmite foarte ușor și altora. E cu puțință ca cineva să se nască în Domnul și să fie foarte fierbinte și zelos pentru lucrul Domnului,

dar având atingere, azi și mâine cu oameni reci, răcește și el. Domnul Isus Hristos a muștrăturat pe cărturari și farisei, zicându-le: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjuțați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă“. Mat. 23: 15. Ori lucrul acesta îl fac toți aceia cari chiamă pe alții la Domnul, îi chiamă în gruparea din care fac ei parte pentru ca apoi în loc să le dea hrana de care au ei nevoie pentru ca să poată crește, îi hrănesc cu otrava nemulțumirilor, cărtirilor și vorbirilor de rău. Ei nu-și dau seama că făcând așa închid împărăția lui Dumnezeu dinaintea aceloră; ei nu intră, iar pe aceștia cari ar vrea să intre îi opresc prin faptele și vorbele lor reci și necreștinești. Mat. 23: 13.

Oamenii au inventat un aparat sau un instrument cu care ei pot măsura căldura omului și apoi știu să spună dacă omul este sănătos sau e bolnav. În Cuvântul lui Dumnezeu, instrumentul cu care se caută căldura sau răceala dragostei, este jertfa. Aceasta ne arată căldura dragostei. II Cor. 8:8. Când dragostea este rece, ne pomenim că pusă la încercare prin instrumentul jertfei, apucă a sufla cu putere din ea, avântul nemulțumirii, al cărtirii, al hulei, al laudei, etc. Un asemenea om, poate jertfi mult pentru lucruri din lumea aceasta, dar pentru lucrul lui Dumnezeu nu poate, și dacă face ceva murmură cu anii. Și apoi un asemenea se mai numără printre credincioși? Poate un asemenea să spună că este el mântuit? Și poate el spune că dragostea lui este ferbinte către Domnul și lucrul Lui? Un asemenea este un creștin răcit în dragoste și care răcește pe tot acela cu care vine în atingere.

Și acum întrebăm: Ce să facem pentru ca să putem crește în dragoste? Primul lucru este acela, că noi cari ne-am născut din Dumnezeu, gustând din El, am simțit cât este El de bun. Și pentru că noi am gustat din păcat și știm cât a fost de amar și de rău, noi nu mai putem acum să gustăm din el mai mult. Noi am gustat din Domnul din care ne-am născut. Dacă ne-am născut din Domnul, atunci să căutăm să ne hrănim și să dorim „laptele duhovnicesc și curat“, că prin acesta putem crește spre mântuire. Cine ne hrănește în felul acesta, este „doica“ cea trimisă de Domnul ca să ne îngrijească. I Tesal. 2:7. Iar acela care vrea să ne nutrească cu răutate, vicleșug, prefăcătorie, pizmă și clevetire, este dușmanul și ucigașul sufletului nostru. I Petru 2:1—3. Și de un astfel de creștin fals, trebuie să ne ferim mai tare decât de acela care caută să neucidă trupește, fiindcă sufletul este mai mult decât trupul. O astfel de hrană vine dela diavolul, și cu ea — începând dela Eva, căreia i-a promis că dacă îl va asculta i se vor deschide ochii și va fi ca

Dumnezeu — el hrănește pe toți aceia cari voiesc să guste din hrana lui. Dacă magazinele Domnului sunt pline de bunătați și copiii Lui nu duc lipsă de nimic, nici satana nu a lăsat pe ale lui goale. Ia să ne uităm puțin în jurul nostru și să aedem cu ce se hrănesc creștinii când se întâlnesc unii cu alții. Sunt foarte puțini aceia cari se hrănesc cu Cuvântul lui Dumnezeu, cei mai mulți se hrănesc cu vorbiri asupra altora sau mai bine zis cu mărul Evei învăluit în fățarnicia diavolului. Și după cum Eva a dat lui Adam și a mâncat, așa și aceștia își dau unii altora și mănâncă cu toții. La urmă ei caută să se ascundă cu cele ce au mâncat și vorbit. Frați și surori! Dacă doriți să creșteți în Hristos, dacă doriți să fiți nepătați înaintea Lui, dacă nu doriți să fiți sinucigași față de sufletul vostru și ucigași față de sufletul altora, atunci hrăniți-vă „cu laptele duhovnicesc și curat“. Pe acesta îl puneți în cratița psalmilor, turnați peste el și-l amestecați bine cu cântările de laudă lui Dumnezeu, pe acestea astupați-le sau acoperiți-le cu capacul mulțumirii și puneți-le la focul dragostei și hrăniți-vă cu această hrană prin care negreșit veți putea crește. Iar dacă veți lua oala răutății și veți așeza roadele pizmei punând peste ele apa vicleșugului, a prefăcătoriei și a clevetirii și veți căuta să o încălziți la focul urei, să nu vă prindă mirarea dacă gustând din aceste, vă veți otrăvi, pentru că aceasta este hrană pe care o dă diavolul. Copiii lui Dumnezeu când o văd înțeleg că: „moarte este în oală“. Și ei nu pot să mănânce o asemenea hrană. II Impăr. 4:50

Și acum prin mila Domnului să ne întoarcem la versetul care ne stă înaintea în fruntea articolului. Ap. Pavel zice: „Și să-L cunoaște pe El“. Pentru ca eu să pot cunoaște pe Domnul, trebuie să fiu mai întâi cunoscut de El. Galat. 4:9. Noi citim că în ziua din urmă, măcar că unii se vor prezenta înaintea Domnului și vor spune că ei au făcut minuni în numele Lui, El le va spune: „Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege“. Mat. 7:21—23. El nu poate să mă cunoască ca al Lui atâta vreme cât eu fac păcatul, chiar dacă ași zice și ași lucra în numele Lui. Când fac păcatul, El mă cunoaște, dar ca pe unul care face parte în tabăra vrăjmașului. Psalm. 138:6. De aceea eu am lipsă să fiu cunoscut de Domnul ca unul ce face parte dintre oile Sale și din turma Lui. Ioan 10:14. Odată ce am fost cunoscut de Domnul, odată ce El mi-a dat pacea, liniștea și bucuria, pe care o au copiii lui Dumnezeu, odată ce eu sunt o persoană schimbată din starea în care eram, etc. mă lupt și eu din toate puterile mele ca să-L cunosc pe El. Ap. Pavel s'a păgubit de toate lucrurile cari erau pentru el câștiguri și pe toate aceste le-a socotit ca și pe niște gunoaie „față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus“. Despre

această faptă a lui Pavel se poate vorbi, se poate predica, Pavel poate fi admirat pentru marea lui credincioșie, dar ca să facă cineva acest lucru pe care l-a făcut Pavel, nu poate decât numai atunci, când „într'adevăr a gustat că Domnul este bun“. Să ne uităm la creștinii zilelor noastre și să vedem cât de mulți sunt aceia cari alegă după câștiguri din lumea aceasta și cari nu cunosc pe Hristos. Câștigurile lumii prețuiesc foarte mult în ochii lor și când este rost de vreun câștig lumesc, ei fac tot posibilul ca să nu-l piardă, dar că ei nu cunosc pe Hristos, aceasta nu-i interesează. Eu nu vreau să spun că acela cunoaște pe Hristos, care știe a vorbi sau a predica bine despre El, nici acela care ar ști multe taine de ale Lui, fiindcă mulți dintre aceștia în ziua din urmă se vor trezi în pierzare, ci eu vreau să spun așa cum este scris: „Și prin aceasta îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Il cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el“. I Ioan 2:3-4. Ap. Pavel, a dat dovezi că cunoaște pe Domnul Isus prin faptul că a păzit poruncile Lui, și cunoașterea aceasta prin care el a gustat din Domnul, a fost atât de scumpă și prețioasă înaintea lui, că toate lucrurile și câștigurile din lume, puse în raport cu ea, nu au fost privite de el mai mult decât niște „gunoaie“. „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurei Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint“. Pslam. 119:72.

Când cineva se luptă după câștiguri din lumea aceasta, murmură, cârtește, e nemulțumit, e pizmaș, fătarnic, etc. o face asta pentrucă nu se luptă să cunoască pe Domnul. Și dacă nu crește în cunoașterea față de Domnul, merge în lucruri rele căci cu Domnul nu poate sta nici în loc și nici să meargă înapoi. Și ca sfârșit al acestora va auzi odată glasul care-i va zice: „Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de Mine, toți lucrătorii fărădelegii“. Luca 13:27.

„...și puterea învierii Lui. Ne-am întrebat: Cum ar ar fi dorit Ap. Pavel să cunoască puterea învierii Domnului Isus? Ce putere a văzut el în aceea înviere pe care a voit să o cunoască, afară de aceea pe care o vedem noi toți și pe care o știm că a fost puterea lui Dumnezeu?

S umpe suflete! Puterea învierii Domnului Isus, pe care trebuie să o cunoască oricare credincios, este puterea unei vieți sfinte, puterea peste păcat. Domnul Isus a primit puterea dela Dumnezeu, ca să birue păcatul și aceasta s'a dovedit prin învierea Lui din morți. Noi deasemenea ca niște înviați din morți trebuie să ne luptăm a cunoaște și a dobândi dela Dumnezeu puterea ca să biruim păcatul. Dumnezeu ne-a adus la viață dintr'o moarte a păcatului în care eram ținuți morți. Acum după ce am fost cunoscuți de Dumnezeu și noi îl cu-

noaștem pe El, trebuie să dobândim și noi o asemenea putere ca să biruim păcatul. „In adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentrucă trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului“. Rom. 6:5,6.

Din clasa cunoașterii lui Hristos Isus Domnul nostru prin păzirea poruncilor Sale, noi trebuie să intrăm în a doua clasă, care este cunoașterea învierii Lui și care ne aduce și nouă puterea ca ca niște înviați din moartea păcatului pentru o viață sfântă, să primim dela Dumnezeu puterea de a birui păcatul, ca el să nu se mai poată manifesta în viața noastră. Noi știm că Domnul Isus a fost înviat, din morți prin puterea lui Dumnezeu. Această putere însă este străină de noi și noi nu o putem cunoaște decât numai atunci, când Dumnezeu ne-a înviat și pe noi din moartea păcatului, dându-ne puterea ca să putem trăi și birui peste păcat. Astfel putem să ne numim și noi ca și Domnul Isus, cu putere copii ai lui Dumnezeu prin învierea din morți. Rom. 1:4.

„...și părășia suferințelor Lui“. Odată ce am ajuns să cunoaștem puterea învierii Domnului Isus și odată ce Dumnezeu ne-a înviat și pe noi printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, trupul păcatului trebuie să se răstignească. Acela care ne-a făcut să păcătuiem, acela în care diavolul a semănat pofta și în care a crescut păcatul, acela care ne-a despărțit de Dumnezeu omorându-ne dohovniceste, acela trebuie să fie acum răstignit. Domnul Isus Hristos a luat asupra Lui păcatele noastre și s'a răstignit cu ele pe cruce la Golgota. Noi acum nu facem altceva decât li dăm Lui trupul păcatului ca să-l răstignească pe cruce. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei“. Galat. 5:24. Noi știm că pe cruce Domnul Isus a suferit chinurile morții. Și dacă corpul păcatului l-am dat Lui ca să-l răstignească, aceasta nu poate decât să sufere pe cruce după cum a suferit Domnul Isus. Numai atunci când am pus corpul păcatului pe cruce, putem să devenim părtași la suferințele Domnului. Cineva poate cunoaște în amănunțime suferințele Domnului, poate să se înduioșeze în fața lor, dar toate acestea nu-l sunt de nici un folos dacă el nu este partaș la ele. Ap. Pavel nu zice că vrea să cunoască suferințele Domnului, decât „părășia suferințele Lui“.

Creștinul care nu-și răstignește corpul păcatului, nici vorbă ou poate fi ca el să fie biruitor. Căderea lui este inevitabilă și iminentă (din clipă în clipă). Pentrucă peste corpul păcatului, nesupus morții, are stăpânire diavolul și îl conduce unde lui place. Fapte. 26:18.

„...și să mă fac asemenea cu moartea

Lui". Numai atunci pot eu să mă fac „asemenea cu moartea Lui“, când am răstignit și eu corpul păcatului. Domnul Isus fiind pus pe cruce, n'a mai voit a auzi cuvintele de ocară cari i se auncau de către cei răi, n'a mai răspuns disprețuitorilor Săi și n'a încercat să se apere în fața lor. El a suferit crucea, cuiele și cununa de spini. La fel noi când am pus corpul păcatului pe cruce, îl lăsăm acolo să moară străpuns de cuie, Ecles. 12:11 și înțepat de spini. Ecles. 7:6. Nu ne mai mișcă nici vorbele de ocară și nici vorbele de laudă. Prin crucea Domnului nostru Isus Hristos, lumea este răstignită față de noi și numai are nici o putere asupra noastră și noi suntem răstigniți față de lume. Nu o mai dorim și nu ne mai trebuie nimic din lucrurile ei. Galat. 6:14.

Și acum scumpii mei frați și surori în Domnul Isus, să ne cercetăm și să vedem dacă noi cunoaștem pe Domnul Isus în felul descris mai sus. Dacă noi îl cunoaștem după cum ne învață Ap. Pavel,

atunci de sigur, vom ajunge și noi „la învierea din morți“. Și pentruca să ajungem la această înviere, mai întâi trebuie să înviem aici din păcat și apoi să înviem în ziua când Domnul Isus se va arăta ca să-și răpească sfinții Săi.

Pentru aceea lepădând orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire, să dorim laptele duhovnicesc și curat, dacă am gustat că Domnul este bun. Ocupațiunea noastră să nu fie alta decât căutarea de mărgăritare prețioase în Sf. Scriptură, și eu sunt sigur că în fiecare zi, vom avea ocazia să găsim noi mărgăritare. Și astfel în felul acesta Domnul ne va cunoaște ca pe ai Lui, căci „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui“, iar noi vom ajunge să-L cunoaștem pe El nu cu o cunoștință care îngâmfă, I Cor. 8:2, decât cu una care ne lucrează spre creștere și spre mântuire. II Petru 3:17,18. Domnul să ne ajute. Amin.

GH. BRADIN

Datoria Lucrătorului

I Petru 5:1—4.

Un lucru de căpetenie în viața noastră de creștini este aceea, că noi să avem în frunte oameni conduși de Duhul lui Dumnezeu, fiindcă cum este lucrătorul așa este și turma în care lucrează. Unii au crezut că ei sunt buni lucrători atunci, când pot să aiungă în regulă la biserici spre a împărți Cina Domnului. Eu cred că nu aceasta ar fi cea dintâi sarcină a unui lucrător. Aceasta este foarte puțin pentru unul care lucrează în via Domnului. Luca 21:37. Atunci când lucrătorul pleacă în misiune, mai întâi se pregătește de drum, Exod. 19:15, cu credința că Domnul îl va însoți în lucrare Ebr. 2:4. El (lucrătorul) ar putea fi în misiunea sa, ca într-o ospătărie, dar așa ceva nu-i voia Domnului. Luca 21:34. Deaceia când ajunge într-o biserică, el privește în jurul său ca să se încredințeze despre starea celor ce stau în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Amos 6:1. Luca 6:24—25. Iar atunci când el află pe cineva în serviciul Domnului, e cu mare băgare de seamă la învățătura pe care o dă ca să vadă și să cunoască dacă ea este într'adevăr învățătura Domnului cea sănătoasă și ziditoare, sau e fără nici un rost. II Cor. 2:17. După ce i s'a încredințat lui conducerea serviciului sau servirea în el, lucrătorul cere cu credință dela Dumnezeu ajutor și conducerea Duhului Sfânt. Cu privire la textul citit și la explicarea lui, el nu se rează pe priceperea sa, decât cere ca Duhul Sfânt să descopere tainele făptuite de acel popor cu care stă în față. Și după citire nu mai citește odată, căci acest lucru ar fi ca și cum este un om care se sprijinește pe cărje. I Cor. 14:39. Ci așșaptă ca Domnul să i dea cuvânt, pentruca atunci când deschide gura, să poată descoperi nevoile acelei biserici și să-i poată arăta locul de unde își poate procura cele ce îi lipsesc pentru îndreptarea și zidirea ei. Astfel prin citire

s'a descoperit o parte, iar prin predică s'a descoperit și mai mult și poporul rămâne zidit. I Cor. 14:1. Și cât să poate învățătura să fie în cea mai mare frică de Dumnezeu. II Tim. 4:2—3.

Pe lângă lucrurile descrise mai sus, un lucrător trebuie să supravegheze asupra oricărui membru ca să-l cunoască și să poată constata ce putere se lucrează în el. I Cor. 4:18—20. Intotdeauna după ce se dă un sfat sănătos, poporul rămâne hotărât la o viață mai aproape de Dumnezeu. În felul acesta dacă urmează Cina Domnului, ea este o scumpă amintire a morții Lui. Aliluia. La ea trebuie să se simțească și prezența Domnului Isus.

Cu bolnavii trebuie lucrat și procedat cât se poate deosebit de popor, fiindcă aceasta este calea care ne este arătată de Cuvântul lui Dumnezeu. Fapte 9:40.

Un lucrător descris în felul de mai sus, trebuie să se ferească de orice păcat al mândriei și de orice laudă. Prov. 27:2. El nu poate să se îndeletnicească a cugeta niciodată lucruri cari sunt mai înalte decât credința lui. Și mai ales trebuie să se ferească de orice daruri, pentrucă darurile strică lumina ochilor. Chiar acela care a văzut bine, orbește desigur în urma darurilor. Exod. 23:8. Fapte 24:26.

Oricine se îndeletnicește cu vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, n'are voie a se pripi nici în rugăciune și nici în predică. El trebuie să simțească mai întâi darul puterii al Cuvântului creșc. Nu este bine a forța pe cineva să servească la Cuvânt, fiindcă în timpul cât acesta se îndoiește, lucrarea Duhului Sfânt se poate îndepărta. Cant. Cant. 8:4.

Domnul Isus să binecuvinteze pe orice suflet care va cerceta aceste rânduri, și să-i ajute a fi în totul spre a Lu onoare. Amin.

CIUCIU P.

Un lucru îți lipsește

Mat. 19:21

Tocmai când era gata să pornească la drum Hristos, un tânăr a alergat la El, care a ingenunchiat în fața Lui și L-a întrebat: „Bunule învățător, ce să fac să moștenesc viața vecinică?”.

Tânărul care l-a pus această întrebare era bogat. Avea multe averi, și deținea o poziție de frunte în lume. El a văzut iubirea manifestată de Hristos, față de copiii aduși la El; a văzut cât de duios îi primea, cum îi lua în brațe, și în inima lui s'a aprins iubirea pentru Mântuitorul. El simțea dorința de a fi ucenic al Lui. Așa de mult a fost mișcat, încât în vremea ce Isus era gata să pornească la drum, a alergat la El, și ingenunchind la picioarele Lui, L-a întrebat: „Bunule învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața vecinică?”.

„Pentru ce Mă numești bun? i-a zis Hristos; nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu”. Isus dorea să încerce sinceritatea tânărului bogat și să afle dela el în ce chip îl socotea bun. Iși da el seama că acela cu care el vorbea, era Fiul lui Dumnezeu? Și care era adevăratul sentiment al inimei lui?

Tânărul acesta bogat pune mare preț pe averea sa. El nu gândea că i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulțumit. El simțea că i-ar mai trebui ceva. Nu s'ar fi putut ca Isus să satisfacă lipsa din sufletul său?

Ca răspuns la această întrebare, Isus i a zis: „Dacă vrei să intri în viața vecinică păzește poruncile”. Cari? I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturie mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta; și: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Răspunsul tânărului bogat a fost hotărât: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu îngrijire din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”

Hristos a privit în fața tânărului, cetindu-i viața și cercetându-i caracterul. L a iubit, și a căutat de a-i da pacea, harul și bucuria care putea să-i schimbe cu totul caracterul. „Îți lipsește un lucru”, a zis El; „du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă”.

Hristos a citit în inima tânărului bogat. Numai un lucru îi lipsea, dar acesta era un principiu fără de care nu se putea mântui. Inima lui era legată de bunurile pământești. El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu, în sufletul său. Dacă golul acesta nu era umplut, ar fi fost fatal pentru el; întreaga lui natură s'ar fi corupt. Prin satisfacții personale, egoismul se întărește, dar ca să poată pătrunde în inima lui iubirea lui Dumnezeu, trebuia înfrântă cea mai mare iubire pe care o cultivă în inima sa, iubirea de sine și iubirea de avere.

Hristos l-a pus la încercare pe acest om, invitându-l să aleagă între comorile cerești și comorile pământești. Comoara cerească îi era asigurată, numai dacă urma pe Hristos. Lui i se oferea dreptul de moștenire, nu a lucrurilor peritoare; despre care zicea scriptura că: „molia le mănâncă și rugina le

roade”, ci acelor cari sunt vecinice, pe cari nici molia nu le mănâncă și nici rugina nu le roade.

Cuvântul lui Hristos era pentru tânărul bogat o invitație: „Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți”. Iosua 24:15. Alegerea era lăsată pe seama lui. Isus aștepta acum convertirea lui. Ia arătat punctul bolnav din caracterul lui, acum aștepta cu nerăbdare rezultatul hotărârii lui. Dacă se hotra să urmeze lui Isus, trebuia să asculte de El în totul.

Hristos i-a arătat singura condițiune pentru a putea fi mântuit și de a dobândi viața de veci. „Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mi”. Mat. 19:21.

Tânărul bogat a priceput repede tot ce cuprindea cuvintele lui Hristos. Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe averi.

Pretenția lui că a păzit legea, era o iluzie. El a dovedit că averile lui îi erau un idol. El nu putea să țină poruncile lui Dumnezeu, câtă vreme inima lui era legată de lume, de avere, de lucrurile pământești. Lui îi plăcea mai mult darurile lui Dumnezeu, decât iubirea de Acela care i le-a dat. Hristos i-a oferit comuniunea cu Sine. „Urmează-Mi”, a spus El. Dar Mântuitorul n'a însemnat pentru el, cât a însemnat numele cel avea printre oameni, sau averile lui. Pentru el, să se lase de comoara pământească, care era văzută, pentru a căuta comoara cerească, nevăzută, era un risc prea mare.

El mai bine a refuzat chemarea lui Isus, decât să se despartă de averea sa, și a plecat plin de întristare, pentru că apoi să se închine lumii.

Mii de oameni trec prin această experiență, căntărind pe Hristos și lumea; și mulți aleg mai bine lumea, decât să se despartă de demnitatea și averile ce o au în lume. Asemenea tânărului bogat, ei se depărtează de Mântuitorul, unii pentru că nu se pot despărți de avere; o prețuiesc mai mult decât pe Hristos, iar alții nu se pot despărți de pozițiile pe cari le au în lume.

Chemarea și purtarea lui Hristos față de acest tânăr, este o pildă pentru noi. Dumnezeu ne-a dat o regulă de purtare pe care trebuie s'o urmeze fiecare. El a reglementat viața omului prin Cuvântul Său pe care trebuie să-l trăim. Dumnezeu a pus propriul Său model de caracter pentru că cei ce voesc să devină supuși ai Impărăției Sale, să urmeze acest model de viață. „Călcați pe urmele Mele și învățați dela Mine”; zice Hristos „căci am fost blând și smerit până la moarte”. Numai acei ce își i-au crucea și calcă pe urmele lui Hristos, vor putea zice: Doamne, tot ce am și tot ce sunt este al Tău. Numai aceștia vor fi recunoscuți ca fii și fice a lui Dumnezeu. Toți trebuie să-și dea seama ce înseamnă a dori cerul, și cu toate condițiile puse, să nu plece cum a plecat tânărul bogat plin de întristare.

Gândiți-vă ce înseamnă să zici „nu” către Hristos. Tânărul bogat prin plecarea lui a zis: „Nu pot să-Ți dau totul”. Să spunem și noi la fel? Nu dragii mei. Mântuitorul ne oferă să împartă cu noi,

să fim moștenitori împreună cu El a cerului, a tuturor acelor văzute și nevăzute. Oare, dacă El ne cinstește pe noi cu tot ce are mai bun, mai sfânt și mai desăvârșit, nu se cuvine ca și noi să-L cinștim cu tot ce avem? Da, trebuie să-L cinștim pe Dumnezeu cu tot ce avem noi. Cu viața noastră, trăind-o pentru El și potrivit Cuvântului Său și bunurile noastre punându-le la picioarele Domnului. Pentru că acolo unde este averea noastră, acolo este și inima noastră. Dacă averea noastră am pus-o la picioarele Domnului, la dispoziția Lui și inima noastră este la El.

Averea încredințată tânărului bogat a fost ca el să se poată dovedi un econom credincios; el trebuia să folosească aceste lucruri pentru cei cari duceau

lipsă. Tot astfel, Dumnezeu și azi încredințează oamenilor mijloace materiale și talanți, din belșug, nu pentruca ei să aibă de prisos și altul să ducă lipsă, ci pentruca ei să poată fi agenții Săi pentru ajutorarea celor săraci și suferinzi. Acela care folosește darurile sale așa cum intenționează Dumnezeu, devine un conlucrător cu Mântuitorul. El câștigă suflete la Hristos, deoarece el este un reprezentant al caracterului Său, în el se vede chipul Lui.

Când urmașii lui Hristos înapoiază Domnului ce e al Lui, se va umplea de bucurie la auzul cuvintelor: „Bine, slugă bună și credincioasă... intră în bucuria Domnului Tău“. Amin.

IOAN DANCIU

Pilda celor zece fecioare

„Atunci Impărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare...“ Mat. 25:1—13.

Iubiții mei frați și toți cei ce credeți și citiți Cuvântul Domnului din adevăr! M'am propus și eu a scrie acest modest articol, după măsura credinței mele, pe care a binevoit Dumnezeu să mi-o împartă și mie, așa după cum Ap. Pavel scrie la Rom. 12:3.

M'am cugetat adesea la pilda celor zece fecioare și m'am întrebat pe mine însumi oare ce ar voi Domnul să ne spună prin această pildă. Și laudat și mărit să fie numele Lui cel sfânt, că prin Duhul Sfânt, mi-a descoperit cele ce vor urma mai jos.

În cartea I a lui Moise în al 24-lea capitol, noi citim despre o săsătorie. Căsătoria aceasta are mare însemnătate pentru noi dacă voim să înțelegem rostul din pilda Mântuitorului cu ce zece fecioare. Avraam a trimis servul său ca să caute o nevastă pentru fiul său Isac. O mireasă care să nu fie dintre popoarele păgâne, decât una dintre rudele sale. Servul lui Avraam a cerut un semn de la Dumnezeu prin care să poată el cunoaște pe aceea care a fost hotărâtă de Dumnezeu a fi nevastă fiului stăpânului său. După ce a văzut semnul îndeplinindu-se și el a fost pe deplin încredințat că aceea este mireasa lui Isac cea hotărâtă de Dumnezeu, el a plecat cu ea să o prezinte înaintea lui Isac. Pe când mergeau ei pe câmp, însuș Isac a ieșit înaintea miresei sale și el luând-o în primire o duse în casa părintească.

Căsătoria aceasta are o altă însemnătate în Noul Testament. Noi citim acolo în mai multe locuri că va fi o nuntă a unui fiu de rege, etc. Or, această nuntă care va urma, este simbolizată în căsătoria lui Isac cu Rebeca. Avraam nu a voit ca copilul lui să aibă o mireasă dintre neamurile necredincioase. Dumnezeu nu voiește să aleagă Mireasă pentru Fiul Său Isus Hristos dintre acele neamuri cari nu vreau să creadă în El. Mireasa lui Isac, a fost aleasă dintre neamurile lui, căci așa a poruncit Avraam. Și mireasa Domnului Isus, este aleasă dintre neamurile lui Dumnezeu. Efes 2:19. Avraam a trimis servul în căutarea miresei lui Isac. Și Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt în căutarea Miresei lui Isus Hristos.

Servul lui Avraam a cunoscut mireasa lui Isac prin faptul că a făcut mai mult decât a cerut el, și Duhul Sfânt cunoaște Mireasa lui Hristos prin faptul că ea face mai mult decât o învăța El. Luca 17:10. Servul lui Avraam a dat scule de aur și a îmbrăcat mireasa lui Isac, Duhul Sfânt botează și îmbracă cu putere Mireasa lui Hristos. După ce toate s'au gătat și au fost aranjate, servul lui Avraam a plecat cu mireasa să o prezinte lui Isac. Când totul va fi terminat și aranjat cu Mireasa lui Hristos. Duhul Sfânt va pleca cu ea să o prezinte Domnului Isus. Isac a întâmpinat pe Rebeca (mireasa lui) mai înainte de a ajunge ea acasă cu servul. Și Domnul Isus va întâmpina Mireasa Lui în aer, mai înainte de a ajunge ea la Tatăl. Isac el însuși a dus mireasa lui în casa părintească. Tot la fel Domnul Isus El însuși va prezenta Mireasa Lui înaintea Tatălui. Efes. 5:27 etc.

Din cele de mai sus am putut înțelege limpede, nu numai simbolul celor din vechime în Noul Testament, decât mai vărtos aceea că Domnul Isus Hristos, fiind Mire, are mireasă. Mireasa Domnului Isus Hristos, este astăzi logodită cu El și ea așteaptă ca să sosească ziua de nuntă. II Cor. 11:2. Apoc. 19:7. Ioan 3:29. În acest scop Duhul Sfânt o pregătește pentru ziua când va pleca cu ea să o prezinte înaintea lui Isus Hristos care este Mirele ei. Hainele pe cari le îmbracă astăzi Mireasa lui Hristos, sunt de „în subțire, strălucitor și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale ființelor)“. Apoc. 19:8.

O mireasă care își iubește mirele, grija ei de căpetenie este aceea să umble ca să placă mirelui ei și să-l aștepte cu bucurie atunci când îi spune că o va cerceta. Și din contră: mireasă care nu-și iubește mirele, umblă în așa fel ca și când nici nu-i pasă de el. Ea nu are grijă să se poarte în regulă și nici nu-l așteaptă dacă îi spune că o cercetează. Acesta este semnul că ea nu are plăcere de mire.

Noi știm că Mireasa Domnului Isus, nu este alta decât poporul acela care slujește lui Dumnezeu. Acel

popor care crede în El, care știe că El este acel Mire trimis de Dumnezeu care va să vină și să-și răpească la Sine pe aceia cari i-au fost dați de Tatăl și pregătiți de Duhul Sfânt. Dar, durere, că după cum ne spune Domnul Isus în pilda celor zece fecioare și după cum vedem și noi, nu toți cei ce se numesc creștini și cari cred că ei fac parte din mireasa lui Hristos, îl așteaptă așa după cum cere El. În vremea când unii îl așteaptă gata în tot momentul, alții stau în nepăsare și se incurcă cu lucrurile lumii. La prima vedere, n'a fost mare deosebire între fecioarele înțelepte și cele nebune. Fecioare au fost și unele și altele, candelile au avut și unele și altele, dar pe când cele înțelepte s'au îngrijit ca să aibe ulei în candelile, cele nebune au neglijat acest lucru. Și pentru faptul că au neglijat lucrul acesta, ele au trebuit să rămână afară ca niște fecioare nebune.

Fecioarele nebune, abea la sosirea Mirelui, atunci când s'a făcut strigarea: „Iată, Mirele vine, ieșiți spre întâmpinarea Lui!“ Ele abea atunci au dat că nu au ulei, și atunci numai în așa fel că au văzut că candelile lor se sting. „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile“, — așa au zis ele către cele înțelepte. Dar acele le-au răspuns: „Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei vând untdelemn și cumpărați-vă“. Ele au ascultat acum, dar a fost prea târziu, până când ele s'au dus Mirele a venit și a intrat la nuntă cu cele înțelepte. Când ele au venit au început să strige ca să le deschidă, dar El le-a zis: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc“.

Scumpii mei frați și surori! Vedem ce grele urmări a avut pentru aceste fecioare, nepăsarea. Ele ar fi avut timpul să-și cumpere untdelemn dar au fost nepăsătoare, și pentru aceea s'au lăsat până în clipa din urmă. Atunci ar fi împrumutat dela cele înțelepte, dar n'au putut; atunci au alergat să-și cumpere, dar până au venit, a fost prea târziu. Astfel ele au rămas afară la nunta Mielului.

În aceste fecioare sau în pilda Domnului cu ele, ni se arată destul de clar starea în care se găsec creștinii de astăzi. În vremea când unii se pregătesc pentru venirea Domnului Isus, alții stau în nepăsare, crezând că se vor putea bucura și ei la nunta Lui împrumutând credință dela alții sau crezând că își vor putea procura cele trebuitoare pentru a sta înaintea Lui, în timpul din urmă. Dar pilda Domnului ne arată lămurit că nu este așa și nici nu se poate.

După cum acele fecioare, au avut toate candelile, așa și noi avem cu toții o inimă în care trebuie să cumpărăm untdelemnul Duhului Sfânt, care să poată totdeauna să țină în noi viața din viața lui Isus Hristos și să răspândească lumină din lumina Lui. Nu-i destul că am venit numai să urmăm Domnului, nu-i destul numai atât ca să credem în moartea, învierea și revenirea Lui, nu-i destul numai atât ca să avem chiar făgăduințele Lui, decât până când avem timp potrivit, să mergem la Cel ce vinde untdelemnul Duhului Sfânt și să cumpărăm, pentruca atunci când Mirele nostru va veni, candela noastră să ardă. Luca 11:13. Apoc. 3:18.

Cuvântul Domnului ne arată că acest untdelemn se cumpără și nu se dă gratis. Or, ce preț am putea da noi lui Dumnezeu ca El să ne dea în schimb untdelemnul Duhului Sfânt? Prețul pe care Dumnezeu îl cere, nu-i atât de mare ca noi să nu-l putem da; El cere inima noastră și chiar ființa noastră în întregime. Rom. 6:13.

Ar fi cea mai mare nebunie dacă am refuza să dăm lui Dumnezeu acest preț. Pentru că tot aceea ce avem să-i dăm, nu este altceva, decât un corp păcătos, o fire pământească înclinată spre rele și păcat, o inimă din care ies toate relele și niște mădulare cari au fost supuse și roabe păcatului. Și ce ne dă El? Ne curățește de tot păcatul, ne spală și sfințește prin sângele lui Isus Hristos și ne umple cu Duhul Sfânt, ca să putem avea parte la nunta Fiului Său.

Nu toți cunosc însă dragostea, bunătatea și mila lui Dumnezeu pe care o are El față de ei și pentru aceea nu voiesc să-i dea nimic din ale lor. În ziua lui Isus Hristos aceștia chiar dacă vor căuta să întâmpine pe Domnul Isus și să-și aprindă inima lor cu chibritul dragostei și a făgăduințelor lui Dumnezeu, aceasta nu va arde; din ea va lipsi untdelemnul Duhului Sfânt, care dă lumina, viața și dragostea. Iar în timpul când ei vor alerga să ceară acest untdelemn dela Tatăl, Mirele va sosi și va închide ușa și ei nu vor mai putea intra. Iar când vor începe a bate ca să li se deschidă, vor auzi asprul cuvânt: „Nu vă cunosc“.

Vor fi ei departe de nuntă? Nu, ei vor fi desigur de departe de nuntă numai prin ușă. Așa că vor fi foarte aproape. Dar ce folos vor avea dacă sunt afară? Li se va întâmpla ca celui om care nu a fost mai departe decât a stat la ușa unei camere încălzite bine în timpul unui ger mare, dar care din cauză că n'a fost înăuntru, a înghețat afară. Ori vor fi ca oamenii lumii vechi, cari n'au fost departe de Noe, însă din cauză că nu erau cu el în corăbie, au fost înecați de apele potopului.

Astfel scumpii mei frați și surori, dacă noi facem parte de mireasa cea logodită cu Hristos și dacă noi îl iubim și respectăm Cuvântul Lui prin care ne spune că vine curând și să fim gata în tot momentul, atunci să nu neglijăm mântuirea noastră, să nu fim nepăsători de salvarea sufletului nostru, că această nepăsare dacă nu o îmbrățișăm, ne va aduce o pierzare vecinică. Ci noi ca fecioarele înțelepte să căutăm a avea în candelile noastre untdelemn din belșug, pentruca atunci când Arhanghelul lui Dumnezeu va striga: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!“ noi să nu fim nevoiți a cere nici dela consoții nostri și nici a merge la cei ce vând, decât să putem fi gata să intrăm cu El la nuntă.

Eu doresc din inima și sufletul meu, să ne ajute Dumnezeu la toți să putem intra cu Domnul Isus la nuntă, împodobiți și îmbrăcați în însubțire, curat și strălucit. Amin.

Vă cheamă Isus

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Mat. 11:28

(Urmare)

Jertfa Domnului nostru Isus Hristos de pe crucea Golgotei, ne arată mila și dragostea lui Dumnezeu față de noi și dreptatea și asprimea Lui față de păcat. Față de noi, milă și dragoste, fiindcă deși eram vrednici de osândă și pedeapsă, El ne-a iertat și ne-a împăcat cu Sine prin moartea Fiului Său. Față de păcat dreptate și asprime, pedepsindu-l, dar nu în noi, decât în Fiul Său Isus Hristos. „Pe Cel ce n'a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu prin El”. II Cor. 5: 21.

Astfel Dumnezeu a săvârșit toată lucrarea pentru mântuirea noastră prin jertfa Fiului Său. Astăzi El ne cheamă să venim căci totul este gata. El voiește să ne dea odihnă în Fiul Său Isus Hristos. Isus Hristos s'a sbătut și a murit chinuit fiind răstignit pe crucea de pe Golgota, pentruca să ne dea nouă pace și odihnă. El a murit părăsit de Dumnezeu și de oameni, pentruca să te unească pe tine cu mulțimea îngerilor cari sunt în sărbătoare; a murit setos, pentruca tu să poți bea apă vieții; a murit flămând, ca să te nutrească pe tine cu „mana cea ascunsă”; a murit gol, ca să te îmbrace pe tine în dreptate și sfîntenie; a murit vărsându-și sângele, pentruca păcatul tău să fie spălat; a primit să-l fie față plină de sânge, pentruca fața ta să poată străluci ca soarele.

Și ce ai tu să faci acum? Dacă ai încerca să te scapi de păcatele tale prin faptele bune pe cari îți se pare că le-ai face, ai face un lucru netrebnic, ba încă ai mai adăuga către vechile tale păcate altele, fiindcă „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită”. Isaia. 64: 6. Tu nu ai să faci nimic altceva, decât să vini așa cum ești la cruce. La crucea de pe Golgota îți stă în față mila, dragostea, dreptatea și asprimea lui Dumnezeu. Aici te întâlnești cu Dumnezeu. Aici este singurul loc, unde îți se descopere Dumnezeu. Aici Isus Hristos te descarcă de povara păcatelor tale. Aici El te împacă cu Dumnezeu. Și tot aici El te desbracă de omul cel vechi în care ai trăit și te îmbracă în omul cel nou. Înainte de a merge la cruce, ai fost un om, care măcar că ai văzut că nu faci bine și chiar dacă ai voit să scapi de rău și să lucrezi binele, nu ai putut; din cauză că ai avut o fire care te-a atras încontinuu spre lume și spre păcat. Tu ai fost prea slab și nu ai putut ca să biruiești. Acum Domnul Isus te eliberează de „trupul de moarte” în care ai trăit până acum și te îmbracă în omul cel nou, care se înviește după chipul Celui ce l-a făcut. După ce a-ți trecut prin cruce, ai să te minunezi singur despre schimbarea care s'a produs în ființa ta. De unde înainte când nu ai cunoscut pe Dumnezeu, te tăvăleai în păcat fără simț de rușine iar după ce ai ajuns să te cunoști ca păcătos și pe Dumnezeu sfânt și drept, ai devenit neliniștit, plin de groază și fără putere a birui păcatul; erai un suflet plin de trudă și împovărat, acum deodată te simți plin de pace, bucurie, liniște și cu o putere dumnezeiască prin care poți

birui asupra poftelor păcătoase, cari te înconjoară de toate părțile. Și după cum lumea s'a întrebat încremenită odată zicând despre orbul vindecat de Domnul Isus: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?” tot astfel ea va sta încremenită în fața ta și se va întreba: Oare nu este acesta mincinosul acela de altă dată? Nu este el beivul care își tiraniza soția și copiii? Nu este el acela pe care l-am știut noi plin cu diferite păcate, dela cari nu s'a găsit doctorie în lume să-l poată face să se oprească? Și ce vei zice atunci? Așa cum a zis acel orb: „Eu sunt”. Vei spune și tu atunci că un om care se cheamă Isus, și-a dat pace, liniște și bucurie, El și-a luat povara păcatelor tale și tot El și-a învîțat firea și a făcut din tine un om nou, ca să fii după voia lui Dumnezeu.

Tu ai putut fi un om care să fi văzut multe minuni în viața ta. Se poate ca unele din acele minuni să se fi lucrat chiar în persoana ta. Dar nici una din acele minuni nu a fost atât de mare ca aceea când la crucea de pe Golgota, s'au luat păcatele tale și Duhul Sfânt te-a umbrat și prin puterea Lui te-a transformat născându-te din nou. Acest lucru nu este înțeles nici priceput de cei mai mulți învățați ai lumii. Nicodim era un om învățat, dar atunci când i-a vorbit Domnul Isus despre această lucrare, el nu a înțeles. Deși înainte când lucrai păcatul și fărădelegea, erai ca un nebun, lumea te va vedea de aci înainte nebun. Și de ce? Fiind că tu când ai trecut prin crucea de pe Golgota și-ai schimbat portul și vorbirea. Înainte erai îmbrăcat în haine murdare, iar acum Domnul Isus te-a îmbrăcat în haine de sărbătoare. Zaharia 3: 3,4. Cum portul atrage curiozitatea altora carii sunt obicinuiți cu un asemenea port. așa îmbrăcămîntea ta cea nouă, va atrage curiozitatea lumii asupra hainelor tale. Lumea va sta nedumerită văzând că nu mai îmbraci haine ca ale ei. Tu însă nu le poți îmbrăca fiindcă îmbrăcămîntul tău este unul și același în toate zilele: „Căci căi ai fostbotezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos.” Galat. 3: 27.

Ai auzitscumpe suflete? Dacă ești unul dintre aceia cari sunt al lui Hristos, atunci tu trebuie să porți îmbrăcămîntea Lui. Hainele pe cari îți le dă Domnul Isus și în cari te îmbracă El, sunt haine curate și spălate în sângele Său. Ele sunt haine de sărbătoare. Și tu după ce ai venit la El, ai intrat în „adunarea în sărbătoare a îngerilor”. Or, aici nu poți să stai fără această haină de sărbătoare. Mat. 22: 12.

După cum odinioară. Iosif cel iubit de tatăl său Iacob și îmbrăcat de el în haina cea pestriță, a trezit invidia și ura fraților săi asupra sa, tot la fel tu îmbrăcat în haina lui Hristos te poți aștepta la invidia și ura tuturor celor ce nu sunt ai Domnului și cari nu sunt îmbrăcați în cea-ta haină. Ei vor căuta din toate puterile ca să te desbrace de aceasta haină, ei vor căuta să te arunce noroi pe ea, ei vor mai căuta să și-o murdărească în orice chip, dar cu cât ei vor încerca mai mult ca să facă acest lucru, cu

atât ha na ta mai albă și mai curată va fi. Pentru că nimeni și nimic nu poate murdări haina pe care ți-a dat-o Domnul Isus, decât numai păcatul dacă lucrează în viața ta. Și nimic nu te poate face să o pierzi și nimeni nu te poate desbrăca de ea, decât numai păcatul când pleci capul în brațele sale. Ura și pisma altora, vorbirea de rău și clevetirea, necazul și prigonirea, vor fi numai ca o leșie tare prin care trecând haina ta pe care o ai de la Isus Hristos, ea se va face mai albă și mai curată. Vai va fi de tine însă atunci când vor veni aceste asupra ta și te vor găsi desbrăcat sau îmbrăcat în „șorțuri de frunze de smochin”. Cu aceste tu nu vei putea sta să suferi leșia nălbitorului și focul topitorului Malachi 3: 2.

Bagă bine de seamă că, orice păcat pe care îl faci, fie mic sau mare, este de natură a-ți murdări haina. Să nu crezi niciodată că un păcat mic nuse cunoaște pe haină. După cum un strop de unsoare, picurat pe o haină se întinde și se lățește așa păcatul cel mic se întinde și se lățește pe haina ta cea curată. Haina pe care o ai nu este a ta proprie, ci tu o ai numai ca împrumutată de la Domnul Isus. În ziua din urmă tu trebuie să i-o prezinți curată și nepătată, așa cum ți-a dat-o El. Și ce vei face tu atunci, când pe ea se vor putea observa stropi mari de murdărie? Cu ce anume crezi tu că se vor putea scoate aceia din haina ta ca să nu se observe? Ei nu se pot scoate sau spăla ori șterge de acolo cu nimic altceva, decât numai cu sângele Domnului Isus. Dar El, care ți-a dat haina spălată în sângele Său, nu se va mai răstigni a doua oară pentru tine ca să-ți spele din nou haina. Ebr. 6: 4—6. De aceea astăzi ascultă că Domnul Isus îți zice: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele...”. Apoc. 16: 15.

După cum tu după ce te-ai născut din nou, ai primit și o haină nouă cu care să te îmbraci, tot la fel după ce te-ai născut din nou, ți s'a schimbat și felul de vorbire. Tu acum nu mai ești din lumea aceasta. De aceea nici vorbirile tale, nu pot fi din lumea aceasta. Tu nu mai poți vorbi acum deserta-ciuni, nici glumirei necuviincioase, nici minciuni, nici vorbiri de rău, nici clevetiri, nici defaima, nici hulei

și nici un cuvânt care nu se vorbește în împărăția în care te-a strămutat Domnul Isus. Colos. 1: 13. Între vorbirea ta și vorbirea lumii, este acum o mare deosebire. Prin nașterea ta din nou ai ajuns să vorbești limba cerului, iar lumea vorbește limba acestei lumi. Între aceste două vorbiri, este o mare deosebire. I Ioan 4: 4—6.

La nașterea din nou, Domnul Isus ți-a dat o limbă prin care să te poți înțelege bine numai cu aceia cari și ei sunt născuți din nou ca și tine. Lumea nu iubește limba pe care o vorbești tu după ce te-ai născut din nou și ea nu are plăcere să o asculte. Când lumii îi place să asculte la vorbele tale, atunci dă-mi voie să-ți spun, că tu ești un copil din lume și nu unul care este născut din Dumnezeu.

La nașterea din nou, tu trebuie să te înțelegi cu oamenii într'o altă limbă. Tu nu le mai poți vorbi minciuni, nu-i mai poți defăima, nu mai poți să le vorbești cuvinte porcoase, nici vorbe deșerte, etc. Și această limbă o poți vorbi în tot timpul cât locuiești în tine Cuvântul lui Dumnezeu. În măsura în care acest Cuvânt se departă din inima ta, tu vei începe a vorbi iarăși lucrurile pe cari le-ai vorbit când încă trăiai în lume. Căci după ce te-ai născut din nou, nu tu vorbești, ci Cuvântul lui Dumnezeu care este în tine. Efef. 4: 29 etc.

La botezul cu Duhul Sfânt, tu primești o limbă, prin care să poți vorbi lui Dumnezeu. O limbă neînțeleasă de nimenea. O limbă pe care o cunoaște și știe numai Dumnezeu. I. Cor. 14: 2. Dar nu această limbă este aceea în care trebuie să vorbești mai înainte. Mai întâi trebuie să vorbești cu o limbă pocăită și în urmă cu una binecuvântată. Numai limba pocăită poate fi binecuvântată. O limbă nepocăită să nu încerce a vorbi lui Dumnezeu în felul arătat la I cor. 14: 2, fiindcă una ca aceasta cu Dumnezeu nu se poate. El nu poate fi înșelat de nimenea. De aceea acela care se luptă să vorbească în limbele Duhului Sfânt, cu Dumnezeu, să se lupte mai întâi să vorbească într'o limbă pocăită (condusă de Cuvântul lui Dumnezeu) cu toți oamenii.

(Va urma)

SIDA BRADIN

Leccióni Biblice

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni	în 29 Martie.	Isus chiamă ucenicii. Mat. 4: 18—22.
Mărți	„ 30	„ Ce se cere de la ucenici. Mat. 10: 37—39.
Merc.	„ 31	„ Isus trimete 12 ucenici. Luca 9: 1—6.
Joi	„ 1 Aprilie	Isus trimete 70 de ucenici. Luca 10: 1—11.
Vineri	„ 2	„ Isus este părăsit de unii ucenici. Ioan 6: 60—66.
Sâmb.	„ 3	„ Isus se roagă pentru ucenici. Ioan 17: 6—26.
Duminică	în 4 Aprilie:	Cel dintâi ucenic al lui Isus. Ioan 1: 35—51.

Cuv. Aur. Mat. 16: 24.

Cuvânt Adevărat. Cine vrea să fie ucenicul lui Isus, trebuie să fie devotat cu totul în slujba Lui.

Ucenicii lui Ioan Botezătorul trec de partea Domnului Isus. Ioan botezătorul, a vorbit ucenicilor săi despre Domnul Isus Hristos, arătându-L ca pe „Mielul lui Dumnezeu”. Urmărea a fost că unii dintre ucenicii lui Ioan, au simțit în sufletul lor lipsa de a trece de partea Domnului. De aceea ei au și căutat să ia contact cu Domnul Isus.

Convingerea lor. Acei ucenici cari merseseră după Isus, fuseseră încredințați că El este „Mesia” (care, tâlmăcit înseamnă Hristos). Astfel ei căutară numai decât a-L face cunoscut și celor din apropierea lor. Ei veniră la Domnul unul după altul și primiră cu toți convingerea și crezură că El este Mesia.

Fiul lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos nu vrea să ei să rămână încredințați despre El numai în urma vorbirilor lui Ioan și în urma celor ce au vorbit cu El, decât El le face o dovadă mai puternică despre dumnezeirea Sa, descoperind lui Natanael felul în care a fost chemat de Filip pe când erau sub smochin. Natanael, cuprins de mirare și de o frică dumnezeiască, zice: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel”.

Scara până la cer. Visul lui Iacob, s'a îndeplinit pe timpul Domnului nostru Isus Hristos, când îngerii lui Dumnezeu, s'au suit și p'gorit peste „Fiul omului”. Aliluia.

Intrebări: Cine a vorbit ucenicilor săi despre Domnul Isus? Ce au făcut acei ucenici? Cine a vorbit lui Petru despre Domnul Isus? Pe care dintre ucenici l-a chemat Domnul Isus? Care dintre ucenici a stat sub smochin? Care era acel ucenic în care nu se găsea viclesug? Când s'a îndeplinit visul lui Iacob cu scara până la cer?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni	in	5	Aprilie.	Inceputul minunilor lui Isus.	Ioan 2:1—11.
Marți	„	6	„	Vestirea Evangheliei adevărită prin minuni.	Ebr. 2:4.
Mierc.	„	7	„	Minunile unite cu credința.	Marcu 16:17—18
Joi	„	8	„	Minunile ca dar al Duhului Sfânt.	I Cor. 12:4—11.
Vineri	„	9	„	Disprețuirea lucrării Duhului Sfânt.	Marcu 3:20—27.
Sâmb.	„	10	„	Păcatul contra Duhului Sfânt.	Matei 12:31—37

Duminică în 11 Aprilie: Inceputul minunilor lui Isus.

Ioan 2:1—11

Cuv. Aur. Ioan 14:11.

Cuvânt Adevărat. Duhul Sfânt a vestit și vestește Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, însoțită de semne și minuni.

Nunta din Cana. În Cana din Galileia s'a făcut o nuntă la care a fost chemat și Domnul Isus cu ucenicii Lui. Domnul Isus nu a refuzat a lua parte la aceea nuntă, fiindcă El a voit să arate acolo puterea și mărirea Sa dumnezeiască. Acest lucru era de lipsă cu atât mai vădit ca credința aceluia cari au lăsat toate și L-au urmat, să fie întărită.

Vinul. Mulți cercetători ai Bibliei cred că vinul pe care l-au făcut Domnul Isus din apă la nunta din Cana, a fost un vin îmbătător. Ei cred că și acela folosit înainte, a fost tot vin îmbătător. Noi credem că aceasta n'a fost așa. Întâia dată pentru că nu putem crede că Domnul Isus a luat parte la o nuntă de bețivi, și a doua oară fiindcă nu putem crede că El să fi dat oamenilor vin alcoolic. Și lucrul acesta ne este dovedit prin faptul că deși oamenii sau nuntașii au consumat tot vinul care le-a fost pus înainte, ei au simțit că al doilea vin este mai bun, pe când unul care apucă a se îmbăta, nu mai simte calitatea vinului.

Omniune. Prin prefacerea apei în vin, Domnul Isus a făcut o minune, prin care a voit să-și arate slava Sa Ucenicilor Săi, Lucrarea Lui a trebuit dovedită prin astfel de semne și minuni, pentru că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu să nu se facă numai cu cuvântul, decât și printr'o dovadă de

putere, dată de Duhul Sfânt. Astfel Domnul Isus a lucrat semne și minuni, prin puterea Duhului Sfânt.

Intrebări: La care nuntă a luat parte Domnul Isus? Ce s'a întâmplat acolo? Cine a spus Domnului Isus că nu mai au vin? Ce fel de vin crezi că a făcut El? Ce a zis nunul după ce a gustat apa prefăcută în vin? Pentru ce a făcut Isus această minune? Care a fost cea dintâi minune pe care a făcut-o Domnul Isus? Ce au făcut ucenicii Lui în urma acestei minuni?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni	in	12	Aprilie.	Nașterea din nou.	Ioan 3:1—8.
Marți	„	13	„	Dreptul celor născuți din nou.	Ioan 1:1—13.
Mierc.	„	14	„	Fapteze omului născut din nou.	I Ioan 5:18—21.
Joi	„	15	„	Chipul omului născut din nou.	Efes. 4:20—24.
Vineri	„	16	„	Cetățenia omului născut din nou.	Filip. 3:20—24.
Sâmb.	„	17	„	Părtașia omului născut die nou.	I Ioan 1:1—3.

Duminică în 18 Aprilie: Isus și Nicodim. Ioan 3:1—21.

Cuv. Aur. Efes. 4:24.

Cuvânt Adevărat. „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, fiindcă rămâne în el sământa lui Dumnezeu și nu poate păcătui”.

Isus și Nicodim. Între Farisei, s'a găsit un om cu numele: Nicodim. Acesta a venit la Isus noaptea, fiindcă nu voia să fie văzut de către ceilalți farisei și Iudei, și el a voit să arate Domnului credința sa care se întemeiază pe aceea că îl recunoaște ca pe un „Învățător venit dela Dumnezeu”. Și această credință o avea Nicodim întemeiată pe puterea semnelor și minunilor făcute de Domnul Isus.

Nașterea din nou. Domnul Isus nu rămâne măgulit de vorbele frumoase pe care le spune Nicodim, decât El îi vorbește acestuia despre nașterea din nou. Pentru că nu ajuage ca cineva să creadă că Isus este venit învățător dela Dumnezeu, decât el trebuie să fie născut din nou. Omul vechi în care a trăit înainte de a cunoaște pe Domnul, să-l supună morții și să trăiască într'un om nou, înoit după chipul Celui ce l-a făcut de o sfințenie și neprihănire pe care o dă adevărul. Deși Nicodim a fost un învățător al lui Israel, el n'a putut înțelege lucrurile cu privire la nașterea din nou. Și Domnul Isus a arătat, că acesta este cu neputință a înțelege și pricepe omul trupesc.

Dovada nașterii din nou. Că cineva este născut din nou, este dovedit prin aceea că trăiește ca un om nou. Toate lucrurile în cari mai înainte a avea plăcere, nu le mai făptuește, și făptuește acum pe acele pe cari atunci le ura. Sfânta Scriptură ne arată limpede că omul născut din nou, nu poate să mai păcătuiească. Iar acela care păcătuiește, nu este născut din Dumnezeu, ci este un copil al mâniei.

Intrebări: Cine a venit la Domnul Isus noaptea? Ce a fost Nicodim? Ce a zis el către Domnul Isus? Ce i-a răspuns Domnul? Dece trebuie să fie născut omul lui Dumnezeu din nou? Care este semnul nașterii din nou? Poate pricepe omul trupesc nașterea din nou?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni	în 19 Aprilie.	Isus se arată la șapte ucenici.	Ioan 21:1-3.
Marți	„ 20	„ Pescuirea minunată. Ioan 21:4-10.	
Mierc.	„ 21	„ Chemarea la prânz. Ioan 21:11-14.	
Joi	„ 22	„ Mărturisirea lui Petru. Ioan 21:15-19.	
Vineri	„ 23	„ Interesul lui Petru de ceilalți.	Ioan 21:20-25.
Sămb.	„ 24	„ Servul credincios. Mat. 24:45-47.	
Duminică în 25 Aprilie:		Isus se arată la șapte ucenici.	Ioan 21:1-25.

Cuv. Aur. Ioan 21:15.

Cuvânt Adevărat. Oricine iubește pe Domnul Isus din adevăr, lucrează și suferă pentru numele Lui.

Isus se arată la șapte ucenici. Deși Domnul Isus a dat o vie dovadă despre învierea Lui, totuș ucenicii Lui au apucat a se ocupa mai mult cu lucrurile lor pământești decât cu stăruința după „Mângâietorul“ arătată de El, mai înainte de a fi răstignit. Astfel Domnul Isus li se arată și petrece cu ei.

O pescuire bogată. Ucenicii s'au dus să prindă pește, dar nu au prins nimic; când însă au aruncat mreaja după porunca Domnului Isus, ei au prins atâția pești, de era gata să li se afunde cora-

bia. Aceia cari aveau misiunea de a fi pescari de oameni, trebuiau învățați ca să arunce mreaja după porunca Domnului, fiindcă orice trudă și oricâtă muncă, când nu se face după porunca Domnului, este un zburcium zadarnic.

Mărturisirea lui Petru. Petru acela care s'a tăgăduit de Domnul de trei ori că nu-L cunoaște, este întrebăat acum de trei ori dacă iubește pe Domnul. Petru s'a întristat la întrebarea a treia oară, dar nu mai puțin S'a întristat Domnul Isus, când Petru L-a tăgăduit a treia oară cu jurământ. Deci orice păcat trebuia mărturisit.

Paște mieluşei mei. Domnul Isus a voit să încredințeze lui Petru pașterea mieluşeilor Săi. El i-a arătat că pașterea mieluşeilor este împreună cu suferințe. Și acelaia căruia Domnul i-a încredințat această sarcină, trebuie să se aștepte la cele prezise de Domnul Isus.

Întrebări: În ce loc s'a arătat Domnul ucenicilor Săi a treia oară? La câți ucenici s'a arătat El acolo? Câți pești a prins după porunca Domnului? Care a fost celalt nume al lui Natanael? De câte ori a întrebăat Domnul pe Petru dacă îl iubește? De câte ori a mărturisit Petru? Ce a prezis Domnul Isus lui Petru pentru zilele de bătrânețe? Ce se întâmplă prin suferințele celor credincioși?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Vindecări Divine

Subsemnații Nicolae și Didina Miculiță, locuitori în com. Păuliș, Jud. Arad, voim să facem o mărturisire despre felul în care Domnul a lucrat cu noi aducându-ne la credința deplină.

Eu, Nicolae Miculiță, am fost luminat de Domnul în anul 1933. Înainte de aceasta am suferit de patima beției. La beție eram foarte arțăgos; mă băteam, spargeam și nu putea nimenea să-mi facă voia și plăcerea. Când eram treaz, mă căiam de cele făcute și mă cugetam cum aş putea scăpa de această patimă. Luam câte o hotărâre ca să nu mai beau și după ce mă rețineam cel mult câte o săptămână, dorul și pofta de a bea mă cuprindea în mare măsură și începeam să beau, așa că patima beției mă apuca cu mai mare furie. În urmă m'am cugetat ca să mă duc la „pocăiți“. Am crezut că pentru mine numai acolo poate fi bine, unde nu se întrebunțază băuturi îmbătătoare deloc. De aceea m'am dus la frații de credință Apostolică din comuna mea, fiindcă despre ei am înțeles că nu beau nici un fel de băuturi îmbătătoare. Mergând cu ei și rugându-mă Domnului, laudă și mărire să-l fie Lui că mi-a ajutat de am părăsit băutura. După aceea am fost prins și ținut de vechii mei tovarăși de băutura și în timpul când unii mă țineau, alții au căutat să-mi toarne țuică în gură, dar laudă Domnului că ea în mine n'a mai încăput. Dacă însă am putut să mă despart ușor de băutura, nu așa s'a petrecut lucrurile cu fumatul. După ce am părăsit băutura, încă mult

timp am fumat. Nu mă simțeam destul de tare ca să mă lupt împotriva acestei patimi. Am avut însă un vis îngrozitor. M'am visat într'o noapte că a venit la mine un domn și m'a însărcinat să spânzur trei oameni pe fiecare în spânzurătoare de tutun. După ce i-am spânzurat pe ei, domnul acela a spus că, acum eu sunt la rând spre a fi spânzurat. Eu m'am îngrozit foarte tare și l-am rugat mult să mă lase să nu mă spânzuresc imediat, fiindcă aveam intenția să mă rog Domnului. Și lăsându-mă el, puțin, eu m'am pus să mă rog ferbințe lui Dumnezeu, și în aceea m'am trezit. Am crezut atunci că visul acesta are o însemnătate pentru mine, fiindcă lui Dumnezeu nu-i place dacă eu mai fumez, și crezând că Dumnezeu mi-a vorbit prin acel vis, Iov 33:14-19. L-am rugat pe El să-mi dea putere a învinge și această patimă. Laudat și mărit să-l fie numele Lui cel sfânt, că El mi-a ajutat ca să pot scăpa și de fumat. Acum îi mulțumesc fiindcă mi-a ajutat să mă predau cu totul în brațele Lui cele sfinte și în locul băuturii, al fumatului, al bătailor și al spargerilor, mi-a ajutat să pot vesti și altora bunătățile Lui și mai mult dragostea și mila pe care a avut-o față de mine.

Eu Didina Miculiță, am fost cuprinsă și muncită de un duh rău din anul 1923. Acest duh rău își manifesta puterea în corpul meu, prin spasmuri epileptice. Felul în care l-am primit, a fost următorul: Eu am avut un unchi (fratele mamei) care a fost

bătut și împușcat. Cum mama mea l-a îngrijit și cum ea s'a dus cu el în trăsura la medic, și cum trăsura în care era el și mama a fost bătută cu pietre, eu am crezut că și mama mea va fi omorâtă. Și cum eu nu aveam pe nimenea afară de ea, m'am înfricat foarte tare din această cauză. Și din frica de care am fost cuprinsă m'a apucat acel duh rău, care mă muncea prin somn. La început nu l-am avut decât decât de două ori în an. În timpul din urmă însă mă muncea mai des. Eu nu știam nimic despre lucrarea lui cu mine, dar după ce mă sculam din somn, îmi vedeam limba mușcată și avea o mare rană la ea, așa că nu puteam mânca bine câte o săptămână. Văzând mama că boala se agravează, a început să meargă cu mine pe la medici, am fost și la clinică și am consultat și vrăjitorii, dar n'am cunoscut nimic. Deși eu sufeream în felul acesta, deși aveam o altă suferință cu soțul meu că iubea băutura, eu tot nu m'am cugetat că îmi lipsește mântuire și vindecare în ranele Domnului Isus, fiindcă nu am cunoscut puterea Lui. După ce soțul meu a început a merge la rugăcinne cu frații apostolici, m'am dus și eu cu el. Eu am ajuns să mă conving că aceasta este cea cea adevărată încă de când am început să urmez Domnului, fiindcă chiar de

atunci, Domnul Isus m'a vindecat și liberat de puterea acelui duh rău. Am avut însă teamă că soțul meu nu va urma, și el se întoarce iarăși la lume, va ajunge din nou stăpânit de patima beției și atunci pentru mine ar fi greu să urmez. Și îndoiala această îmi venea atunci când îl vedeam că fumează mereu.

Domnul Isus să fie laudat și mărit că El a lucrat cu noi în așa fel, cum noi nici nu ne-am gândit. El ne-a curățit de patimi, poftă, păcat și dureri rele, ne-am spălat în sfântul Lui sânge, ne-a iertat păcatele și ne-a botezat cu Duhul Sfânt, pe amândoi în luna August 1934. Aliluia să-I fie fie Domnul Isus, laudat și mărit să fie El că și astăzi are putere a ierta păcatele, a înoi firea oamenilor, El poate boteza cu Duhul Sfânt și poate vindeca boalelele și alunga duhurile rele. Noi nu aveam cuvânt a-I mulțumi fiindcă pe lângă bunătățile cari ni le-a făcut pregătindu-ne pentru viața cea de veci, ne-a mai dat chiar aici în corp o pace și liniște în familia noastră, așa că în loc de beții, injurături și bătaii, astăzi noi putem să laudăm și mărim pe Domnul Isus și aceasta isvorăște acum din familia noastră. A Domnului să fie lauda și mărirea în veci! Amin

NICOLAE și DIDINA MICULIȚĂ

Inștiințare

Sunt rugați toți abonații, să-și achite abonamentul la timp, pentru că, dacă voim să ne apară revista la timp, tot la timp trebuie s'o și achităm.

Cine își achită revista la timp, ne dă un mare ajutor, pentru că în modul acesta putem face și noi față cu greutățile zilei de azi.

*

Sunt rugați toți cititorii a sprijini și răspândi revista „Cuvântul Adevărului“. Ea se poate sprijini, prin achitarea abonamentului la timp, prin donații și prin facere de noi abonați.

Revista „Cuvântul Adevărului“ marele și îndrăgneașul misionar, nu trebuie să lipsească din nici o casă. Ea este acel misionar îndrăgneaș, care pătrunde în toate casele, în toate păturile sociale. Acolo unde noi nu putem merge, unde noi nu putem pătrunde, și aceloră căroră noi nu le putem vorbi, le trimitem acest misionar și el ne înlocuiește.

*

Toți frații din America cari voiesc a scrie articole la revista „Cuvântul Adevărului“, sunt rugați a le trimite fr. Pavel Budeanu, Akran Ohio Firestone Park Sta Box. 2693 U. S. A.

Aviz

Se aduce la cunoștință că la redacție se găsesc de vânzare următoarele cărți: Studiul în Apoc. 10 lei, Memoria de credință 10 lei, Raportul lui Pilat 10 lei, Cartea de cântări cu 400 de cântări, cu note 160 lei, fără note 50 lei. Biblia de masă, în pânză 160 lei, în carton 130 lei; iar de buzunar cu trimeteri 100 lei, Noul testament cu psalmi, în pânză fin 40 lei, în pânză hârtie groasă 25 lei, în carton 20 lei.

Doritorii se pot adresa printr'o carte poștală la redacție.

Comenzile se trimit numai cu ramburs. Poșta îl privește pe cumpărător.

Se recomandă a se comanda mai multe exem. pentru că poșta fie pentru 1, fie pentru 10 exem. tot 20 lei costă.

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele comune: București 1, jud. Covurlui comuna Galați 4, Mânjina 7; jud. Timiș, comuna Glulvăz I, Constanța 3.

Pentru toate, binecuvântat să fie Domnul nostru Isus Hristos, care și azi ne însoțește cu semne, minuni și darul Duhului Sfânt. Amin.